

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 624/20
12.7.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија др Драгице Попеску председника већа, Весне Дамјановић и Јелене Стојилковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адв. Љубисав Гладовић из Осечине, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Сања Ристивојевић, адвокат из Осечине, ул. Карађорђева бр.73, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеу П 696/19 од 15.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеу П 696/19 од 15.11.2019. године, у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.600,00 динара.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Ваљеу П 696/19 од 15.11.2019. године у делу који се односи на камату, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом на досуђени износ трошкова поступка од 93.600,00 динара исплати законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник и држалац југозападног дела кат.парцеле ... шума 5.класе у површини од 0.17.64 ха КО ..., у мерама и границама и то : почев од детаљне тачке бр. 830, која представља петомеђе кат.парцеле бр. ..., ..., ..., ... и ..., па до преосталог дела кат.парцеле бр....., најпре у правцу запада у дужини од 33,00 метара, до у постојећи поток на терену, детаљна тачка бр. 12, па затим у правцу севера, постојећим потоком на терену у дужини од 23,40 метара, до у детаљну тачку бр. 13, затим у истом правцу у благом прелому у дужини од 13.09 метара, до у детаљну тачку бр. 14, затим у правцу североистока у дужини од 12,15 метара, до у

деталјну тачку бр. 15, па затим у правцу севера у дужини од 12,55 метара, до у деталјну тачку бр. 436, а која представља тромеђу кат.парцела бр. ..., ... и ..., па затим у правцу југоистока, а по међи кат. парцеле бр. ... и ..., у дужини од 102,48 метара, до у деталјну тачку бр. 826, која представља тромеђу кат. парцела бр. ..., ... и ..., па у правцу истока а по међи кат.парцеле бр. ... и ... у дужини од 86,82 метара, у деталјну тачку бр. 830, а која представља петомеђу кат.парцеле бр. ..., ..., ..., ... и ..., све КО ..., што би тужени био дужан признати и трпети и дозволити да се тужилац код Службе за катастар непокретности у Осечини упише као власник наведеног дела непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 93.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од момента пресуђења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 са свим изменама и допунама) и нашао да жалба је тужиоца делимично основана.

У спроведеном поступку нису причињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе тужиоца није причињена ни повреда из тачке 12 ове законске одредбе, будући да је изрека пресуде разумљива, да садржи јасне разлоге о битним чињеницама, па се њена законитост и правилност могу испитати.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац уписан у ЛН ... КО ..., као власник к.п. ... и ..., које се граниче са к.п. ... шумско земљиште у површини од 0.88.40 ха, уписана у ЛН ... КО ..., као власништво туженог. Спорном парцелом к.п. ... протиче поток правцем југ - север, а на западном делу парцеле постоји дрвена ограда. Правни претходник туженог, сада покојни ВВ је продао предметну парцелу туженом 1988. године и том приликом му предочио да парцела има око 90 ари, показао му ограду на источном и западном делу парцеле и рекао да је потребно да изведе геометра који би прецизно одредио међе. Фактичка купопродаја је окончана 1998. године, након чега је тужени на лице места извео геометра ... и том приликом је извршена деоба парцеле ..., којом приликом је у посебну парцелу издвојена површина коју је купио тужени -..., али није вршена реконструкција међе према парцелама тужиоца, а овој деоби тужилац није присуствовао, да би тек 2014. године на позив туженог геометар ... изашао на лице места и утврдио међе. Тужилац је на спорном делу парцеле ..., у мерама и границама ближе описаним у петитуму тужбе, секао дрва за грађу за кућу 1975. године, а пре десет година дрва за гаражу и повремено све до 2014. године када је посекао неколико стабала, након чега је тужени против њега покренуо парницу, те је правноснажном пресудом П 625/14 од 11.9.2015. године обавезан да му исплати износ од 115.174,00 динара на име накнаде материјалне штете због посечених стабала. Тужилац на спорном делу парцеле није секао дрва из разлога што се ради о тешко приступачном терену, па није имао могућност да извлачи дрва, с тим што је у две

прилике одсекао једну букву која се била извила и једну суву букву.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чл. 28 став 2 и 4 и чл. 30 став 1 и 2 Закона о основама својинско правних односа одбио тужбени захтев тужиоца, налазећи да тужилац није пружио доказе на околност да су он и његови правни претходници у периоду дужем од 20 година били у поседу спорног дела парцеле, јер чињеница да је тужилац у два наврата секао дрва за грађу за изградњу куће и гараже, и повремено секао дрва на том делу парцеле, не значи да је на тај начин био и у државини исте. Осим тога, по налажењу првостепеног суда, тужиоцу није могла остати непозната чињеница да се парцела туженог простире са обе стране потока, и да међу са западне стране представља постојећа ограда, због чега он не може бити ни савестан држалац. Такође, нико од саслушаних сведока није могао са сигурношћу да потврди да је било туженом, било његовом правном претходнику било познато да тужилац спорни део користи, а чак и у том делу наводи тужиоца су паушални јер он само претпоставља да је то ранијем власнику било познато.

По налажењу овог суда, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, те донео закониту одлуку, а разлоге које је дао за своју одлуку у свему као потпуне и јасне прихвата и овај суд.

Наиме, правилно налази првостепени суд да у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе чл. 28 ст. 4 ЗОСПО-а, којом је прописано да савестан држалац непокретне ствари на којој други има право својине, стиче право својине на тој ствари одржајем протеком 20 година. Дакле, да би се право својине стекло по основу ове законске одредбе потребно је да државина буде савесна и да протекне законом предвиђено време, при чему се ради о два услова која морају бити кумулативно испуњена. У конкретном случају, тужилац, како то правилно закључује првостепени суд, није доказао да је на спорној непокретности - делу кат. парцеле бр. ... имао државину у трајању од 20 година. Ово стога, што је за примену института стицања права својине по основу одржаја, поред осталог, неопходно и да тужилац своју државину манифестује предузимањем радњи и својинских овлашћења, што тужилац, није доказао, јер се његове тврдње да је секао дрва на спорном делу парцеле у два наврата, ради изградње куће и гараже, те повремено, по потреби, не могу подвести под радње којима се испољавају својинска овлашћења, односно чињеница да је тужилац само повремено секао дрва без знања власника шуме, не значи да је на тај начин био у државини исте.

Стога су неосновани жалбени наводи тужиоца да првостепени суд погрешно закључује да тужилац није био у државини спорног дела парцеле туженог, јер му тужени током поступка државину није ни спорио, као што је нејасан закључак првостепеног суда да тужилац није доказао да су поред две главне сече вршене и друге сече на спорном делу парцеле, јер је првостепени суд поступајући у складу са овлашћењима из чл. 8 ЗПП, правилном оценом изведених доказа, а пре свега исказа тужиоца и саслушаних сведока, утврдио да је тужилац секао дрва за изградњу куће и гараже, у два наврата, а осим тога према исказу супруге тужиоца, дрва су секли повремено по потреби, док се тужилац само паушално изјашњавао да је повремено секао дрва без ближег изјашњавања о временској дистанци. Стога, правилно налази

првостепени суд да наведена чињеница не значи да су тужилац и његови правни претходници на тај начин били у државини спорног дела парцеле, јер како је напред изнето, државина се манифестује предузимањем радњи и својинских овлашћења, а околност да је секао дрва на спорном делу парцеле у два наврата, ради изградње куће и гараже, те повремено, по потреби, не могу се подвести под радње којима се испољавају својинска овлашћења.

С тим у вези, код чињенице да није са довољним степеном вероватноће утврђено да је тужилац имао државину спорног дела парцеле, то су без утицаја су на правилност побијане одлуке жалбени наводи тужиоца да је био савестан држалац спорног дела непокретности, нарочито имајући у виду да је првостепени суд у побијаној пресуди утврдио чињеницу да током 1998. године, није вршено омеђавање, већ само парцелација кат.парцеле бр. ... КО ..., те да је од стране геометра извршено омеђавање парцеле тужног према суседним парцелама тек 2014. године. И поред тога, чак и да тужилац није знао за тачне међе своје са парцелом туженог, имајући у виду површине парцела парничних странака, тужиоцу је морало бити познато, односно није му могло остати непознато, да на лицу места користи далеко већу површину од парцела на којима је уписан као власник. Стога, супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд закључио да се услови за стицање права својине на страни тужиоца нису стекли.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу правилност побијане пресуде у погледу главне ствари, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Надаље, правилно је поступио првостепени суд када је применом чл.153 ЗПП-а обавезао тужиоца, који није успео у спору, да туженом накнади трошкове парничног поступка те је исте, супротно жалбеним наводима правилно обрачунао према АТ и ТТ важећој у време одлучивања.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује да туженом не припада законска затезна камата на износ трошкова парничног поступка почев од дана доношења пресуде па до наступања услова за извршење пресуде. Ово зато што даном доношења одлуке настаје обавеза на страни дужника да накнади супротној странци трошкове поступка, али се рок у коме странка, односно дужник, треба да испуни ту обавезу не подудара са даном доношења судске одлуке, јер су одредбом члана 333 став 1 и 2 ЗПП прописани рокови у којима је странка дужна да изврши чинидбу одређену судском одлуком. Дужник (парнична странка) пада у доцњу тек - када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна (било протеком рока за жалбу, уколико се странка није жалила, било доношењем правноснажне одлуке по жалби) и када протекне рок за њено добровољно испуњење. Дакле, долазак дужника у доцњу се у оваквој ситуацији подудара са тренутком када одлука суда, којом је он обавезан да накнади парничне трошкове, постаје извршна. Наравно, то за собом последично даје право повериоцу из извршне исправе да од дужника потражује и затезну камату сагласно одредби члана 277 став 1 ЗОО. Стога туженом на име трошкова парничног поступка припада законска затезна камата од дана извршности пресуде па до исплате, у складу са чланом 277 став 1 и 324 ЗОО.

Сходно томе, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка у делу који се односи на камату, на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП.

Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да је успео у другостепеном поступку само у незнатном делу, и то у погледу законске затезне камате на трошкове поступка, а у смислу одредби чл. 165 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**